EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 12.5.2023
COM(2023) 248 final

BERETNING FRA KOMMISSIONEN

Gennemgang af specifikke data vedrørende betalingskonti indhentet fra medlemsstaterne i henhold til artikel 27 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner

INDHOLDSFORTEGNELSE

1. INDLEDNING 2

2. BETALINGSTJENESTEUDBYDERNES EFTERLEVELSE AF ARTIKEL 4, 5 OG 6 2

3. MEDLEMSSTATERNES OVERHOLDELSE AF KRAVENE I ARTIKEL 7 OM AT SIKRE ADGANG TIL SAMMENLIGNINGSWEBSTEDER 5

4. ANTAL FLYTTEDE BETALINGSKONTI OG ANDEL AF AFSLÅEDE ANSØGNINGER OM FLYTNING AF BETALINGSKONTI 5

5. ANTAL KREDITINSTITUTTER, DER TILBYDER BETALINGSKONTI MED BASALE FUNKTIONER, ANTAL ÅBNEDE KONTI AF DENNE TYPE, OG ANDEL AF AFVISTE ANSØGNINGER OM BETALINGSKONTI MED BASALE FUNKTIONER 8

6. KONKLUSION 12

1. INDLEDNING

Direktivet om betalingskonti (betalingskontodirektivet eller direktivet)[1] trådte i kraft i september 2014. Medlemsstaterne havde frem til den 18. september 2016 til at vedtage og offentliggøre de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet. I henhold til direktivets artikel 27 skal Kommissionen udarbejde en rapport (første gang senest den 18. september 2018 og derefter hvert andet år) med følgende oplysninger:

1. betalingstjenesteudbydernes efterlevelse af artikel 4, 5 og 6
2. medlemsstaternes efterlevelse af kravene om at sikre, at der findes sammenligningswebsteder i henhold til artikel 7
3. antal flyttede betalingskonti og andelen af ansøgninger om at flytte betalingskonti, som er blevet afslået
4. antal kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, antallet af sådanne konti, som er blevet åbnet, og andelen af ansøgninger om betalingskonti med basale funktioner, som er blevet afslået.

Som fastsat i artikel 27 er rapporten baseret på oplysninger fra medlemsstaterne. Der er dog visse mangler i de modtagne og indberettede data (f.eks. forelå oplysningerne ikke i en af medlemsstaterne). Dataindsamlingsmetoderne og -kilderne kan også have været forskellige fra medlemsstat til medlemsstat, hvilket kan gøre det vanskeligt at sammenligne og vurdere data.

Dette er den første rapport i henhold til artikel 27[2], og den dækker perioden 2016-2021. Ud over denne rapport har Kommissionen samtidig vedtaget rapporten om anvendelsen af direktivet, jf. artikel 28.

2. BETALINGSTJENESTEUDBYDERNES EFTERLEVELSE AF ARTIKEL 4, 5 OG 6

Direktivets kapitel II indeholder bestemmelser om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti. Som det fremgår af de forskellige betragtninger, har kapitel II to formål: at forbedre og udvikle det indre marked for detailbankvirksomhed og samtidig sikre, at forbrugerne forstår gebyrerne, så de kan sammenligne tilbud og træffe informerede beslutninger.

Det første skridt for at nå de to mål er at definere en række standardiserede udtryk, der henvises til i direktivets artikel 3. Via en integreret og trinvis tilgang råder medlemsstaterne nu over en liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto og underlagt gebyr. De standardiserede udtryk danner også grundlag for de resterende artikler i kapitel II, og for at overholde de respektive artikler i kapitel II skal betalingstjenesteudbyderne anvende de aftalte standardiserede udtryk.

---

[1] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 214).

[2] Denne rapport måtte delvist udsættes for at sikre, at de relevante data var tilgængelige, da de fleste medlemsstater var forsinkede i gennemførelsen af direktivet. Desuden blev de delegerede retsakter (gennemførelsesmæssige og reguleringsmæssige tekniske standarder), som er afgørende for gennemførelsen af direktivets gennemsigtighedskrav, forsinket og trådte først i kraft i oktober 2018.

I overensstemmelse med direktivets artikel 27 har medlemsstaterne givet følgende oplysninger om betalingstjenesteudbydernes overholdelse af bestemmelserne i artiklerne 4, 5 og 6.

a) Artikel 4 (Gebyroplysningsdokument og glossar)

Det fastsættes i direktivets artikel 4, at "medlemsstaterne sikrer, at udbydere af betalingstjenester, i god tid inden de indgår en aftale om en betalingskonto med en forbruger, udleverer et gebyroplysningsdokument til forbrugeren i papirform eller på et andet varigt medium, der indeholder de standardiserede udtryk" og "gebyrerne for hver enkelt tjeneste", som udbyderen tilbyder. Artikel 4 fastsætter også gennem en gennemførelsesforordning[3] præcise regler for den faktiske udformning af gebyroplysningsdokumentet og forpligter betalingstjenesteudbydere til at stille et glossar over i det mindste de standardiserede udtryk og de tilhørende definitioner til rådighed for forbrugerne. I henhold til artikel 4 skal udbyderne også til enhver tid stille gebyroplysningsdokumentet og glossaret til rådighed for forbrugerne. Det skal ske i elektronisk form på deres websteder og på deres forretningssteder. Desuden kræves det i henhold til denne bestemmelse, at udbyderne på papir eller et andet varigt medium og vederlagsfrit stiller gebyroplysningsdokumentet og glossaret til rådighed efter anmodning fra forbrugeren.

Med hensyn til **betalingstjenesteudbyderes overholdelse af forpligtelsen til at udlevere gebyroplysningsdokumentet til forbrugerne i god tid (artikel 4, stk. 1)** er den generelle indikation, at udbyderne overholder reglerne. Det fremgår enten af kontrolbesøg eller undersøgelser (BG, FR, CY, LV, PT, SI) eller udledes af, at der ikke er modtaget klager, hvilket tyder på, at udbyderne generelt synes at overholde reglerne (BE, CZ, DK, DE, EE, FR, HR, IT, LT, LU, HU, MT, NL, AT, PL, RO, SK, FI).

Med hensyn til **betalingstjenesteudbyderes overholdelse af forpligtelse til at stille et glossar over i det mindste de standardiserede udtryk til rådighed for forbrugerne (artikel 4, stk. 4),** er den generelle indikation, at udbyderne overholder reglerne. Det fremgår enten af kontrolbesøg eller undersøgelser (BG, FR, CY, LV, PT, SI) eller udledes af, at der ikke er modtaget klager, hvilket tyder på, at udbyderne generelt synes at overholde reglerne (BE, CZ, DK, DE, EE, HR, IT, LT, LU, HU, MT, NL, AT, PL, SK, FI).

Med hensyn til **betalingstjenesteudbyderes overholdelse af kravet om, at gebyroplysningsdokumentet og glossaret til enhver tid skal være til rådighed for forbrugerne (og ikke-kunder) på betalingstjenesteudbydernes websted og på deres forretningssted** (artikel 4, stk. 5), er den generelle indikation, at betalingstjenesteudbyderne overholder reglerne. Det fremgår enten af kontrolbesøg eller undersøgelser (BG, FR, CY, LV, PT, SI) eller udledes af, at der ikke er modtaget klager, hvilket tyder på, at udbyderne generelt synes at overholde reglerne (BE, CZ, DK, DE, EE, HR, IT, LT, LU, HU, MT, NL, AT, PL, SK, FI).

b) Artikel 5 (Gebyropgørelse)

Direktivets artikel 5 fastsætter en forpligtelse til at fremlægge en gebyropgørelse. I overensstemmelse hermed vedtog Kommissionen en gennemførelsesforordning[4], der

[3] Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/34 af 28. september 2017 om fastsættelse af gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende det standardiserede præsentationsformat af gebyroplysningsdokumentet og det fælles symbol herfor i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU, C/2017/6456 (EUT L 6 af 11.1.2018, s. 37).

[4] Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/33 af 28. september 2017 om fastsættelse af gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende det standardiserede præsentationsformat af

fastsætter det standardiserede præsentationsformat af gebyropgørelsen og det fælles symbol herfor. I henhold til artikel 5 skal betalingstjenesteudbydere mindst en gang om året og vederlagsfrit udlevere til forbrugeren en opgørelse over alle gebyrer, der er påløbet for tjenester, der er knyttet til en betalingskonto.

Med hensyn til **graden af betalingstjenesteudbyderes overholdelse af forpligtelsen til mindst en gang om året og vederlagsfrit at udlevere en opgørelse over alle påløbne gebyrer** (artikel 5, stk. 1) er den generelle indikation, at udbyderne overholder reglerne. Dette fremgår enten af kontrolbesøg eller undersøgelser (AT, SI) eller udledes af, at der ikke er modtaget klager, hvilket tyder på, at udbyderne generelt synes at overholde reglerne (BE, BG, CZ, DK, DE, EE, IE, EL, FR, HR, IT, CY, LV, LT, LU, HU, MT, NL, PL, SK, FI).

De fleste medlemsstater har meddelt Kommissionen, at der **ikke er truffet håndhævelsesforanstaltninger på grundlag af overtrædelser af artikel 5**. **Nogle få medlemsstater** (DE, IE, FR, HU, NL) har påpeget begyndervanskeligheder vedrørende gennemførelsesdatoen. I disse tilfælde blev der udsendt forbrugerbeskyttelsesadvarsler til de relevante udbydere med krav om omgående overholdelse af lovens bestemmelser. Irland forklarede, at selv om visse detailkreditinstitutter havde problemer med at overholde fristen den 31. oktober 2019 på grund af system- eller IT-mæssige begrænsninger, blev der indført nødløsninger og systemrettelser, og der er derfor endnu ikke truffet håndhævelsesforanstaltninger. Nederlandene forklarede, at landet har valgt et uformelt samarbejde med betalingstjenesteudbyderne (ingen formelle håndhævelsesforanstaltninger). Portugal udstedte i 2019 227 specifikke påbud til 115 betalingstjenesteudbydere om manglende overholdelse af artikel 5. De konstaterede uregelmæssigheder og den manglende overholdelse vedrørte hovedsagelig de regler, der gælder for udlevering af gebyropgørelsen, skabelonen og kravene til udfyldelse heraf. Tjekkiet forklarede, at en af de udenlandske bankfilialer i 2019 ikke udleverede gebyropgørelser til forbrugerne ved udgangen af februar. Det skyldtes tekniske vanskeligheder. I begyndelsen af juli blev opgørelsen sendt til alle filialens kunder i forbindelse med den tjekkiske nationalbanks kontrol.

c) Artikel 6: Forbrugeroplysning

I henhold til direktivets artikel 6 er betalingstjenesteudbyderne forpligtede til i deres aftaleoplysninger, kommercielle oplysninger og markedsføringsoplysninger til forbrugerne at anvende de standardiserede udtryk, hvor det er relevant. Betalingstjenesteudbydere kan anvende handelsnavne i gebyroplysningsdokumentet og i gebyropgørelsen, forudsat at sådanne handelsnavne anvendes som en sekundær betegnelse for disse tjenester.

Med hensyn til **omfanget af betalingstjenesteudbyderes overholdelse af forpligtelsen til at anvende de standardiserede udtryk i aftaleoplysninger, kommercielle oplysninger og markedsføringsoplysninger til forbrugerne (artikel 6, stk. 1)** synes udbyderne generelt at overholde reglerne. Dette fremgår enten af kontrolbesøg eller undersøgelser (CY) eller udledes af, at der ikke er modtaget klager (BE, BG, CZ, DK, DE, EE, EL, FR, HR, LV, LT, LU, HU, MT, NL, AT, PL, SI, SK, FI). Cypern anførte, at resultatet af undersøgelsen viste, at kun to banker rapporterede, at arbejdet stadig var i gang, og de forventer at opfylde kravene i artikel 6 fuldt ud ved udgangen af 2022.

Det generelle indtryk er, at **betalingstjenesteudbyderne ofte medtager deres handelsnavn i gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen**.

---

gebyropgørelsen og det fælles symbol herfor i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU, C/2017/6453 (EUT L 6 af 11.1.2018, s. 26).

Med hensyn til oplysninger om **eventuelle håndhævelsesforanstaltninger baseret på overtrædelser af direktivets artikel 6** anførte alle de medlemsstater, der besvarede spørgsmålet, at der ikke har fundet en sådan håndhævelse sted. Frankrig anførte, at der var konstateret mindre uregelmæssigheder (dvs. anvendelse af ikke-standardiserede udtryk, forskellige udtryk anvendt for samme tjeneste i forskellige dokumenter osv.), hvilket kan skabe forvirring for kunderne. Der er imidlertid ikke blevet pålagt sanktioner, fordi disse overtrædelser blev betragtet som ikke-væsentlige.

3. MEDLEMSSTATERNES OVERHOLDELSE AF KRAVENE I ARTIKEL 7 OM AT SIKRE ADGANG TIL SAMMENLIGNINGSWEBSTEDER

I henhold til direktivets artikel 7 er medlemsstaterne forpligtede til at sikre, at forbrugerne har vederlagsfri adgang til mindst ét websted med sammenligning af de gebyrer, der opkræves af betalingstjenesteudbydere, som minimum for de tjenester, der findes på den nationale liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, og som er underlagt et gebyr. I artiklen fastsættes det også, at sammenligningswebstedet kan drives enten af en privat operatør eller af en offentlig myndighed, og at det skal drives uafhængigt. Den skal desuden: angive webstedets ejer, fastsætte klare, objektive kriterier, som sammenligningen er baseret på, anvende et letforståeligt og utvetydigt sprog, være ajourført, dække en signifikant del af markedet og tilbyde en effektiv procedure til indberetning af forkerte oplysninger om offentliggjorte gebyrer.

Fra januar 2021 har næsten alle medlemsstater[5] mindst ét sammenligningswebsted i drift som krævet i artikel 7. Langt de fleste medlemsstater har givet en offentlig myndighed til opgave at oprette og efterfølgende ajourføre data[6].

4. ANTAL FLYTTEDE BETALINGSKONTI OG ANDEL AF AFSLÅEDE ANSØGNINGER OM FLYTNING AF BETALINGSKONTI

a) Flyttede betalingskonti

Med henblik på at lette flytning af betalingskonti er medlemsstaterne i henhold til direktivets artikel 10 forpligtede til at sikre, at betalingstjenesteudbydere tilbyder en enkel og hurtig flytningsservice inden for medlemsstaten.

Nedenstående tabel viser oplysninger fra medlemsstaterne vedrørende antal betalingskonti, der blev flyttet i perioden 2016-2021. Nogle oplysninger er ikke tilgængelige i alle medlemsstater, og tabellen er følgelig behæftet med visse mangler. Navnlig var data for 2021 endnu ikke tilgængelige for alle medlemsstater på indsamlingstidspunktet. På grund af den forsinkede gennemførelse i nogle medlemsstater har en flytningsservice muligvis ikke været tilgængelig i 2016 eller 2017, eller data er ikke blevet indsamlet for disse år. Desuden er der i nogle medlemsstater ikke altid indsamlet data på årsbasis, men for en længere periode.

Derudover er de indberettede data muligvis ikke fuldt ud sammenlignelige på grund af de forskellige dataindsamlingsmetoder. I nogle medlemsstater er det eksempelvis obligatorisk for

[5] Med hensyn til Tyskland følger Kommissionen situationen, efter at Tysklands sammenligningswebsted var genstand for et påbud fra en lokal forbrugersammenslutning.

[6] I Nederlandene, Tjekkiet og Tyskland drives de respektive sammenligningswebsteder af en privat aktør. Polen har to sammenligningswebsteder, der opfylder kravene, hvoraf det ene drives af en privat aktør. De øvrige lande har et offentligt drevet sammenligningswebsted.

kreditinstitutter at indberette data regelmæssigt (eller på ad hoc-basis). I andre medlemsstater må data dog kun indsamles på frivillig basis eller kun fra en stikprøve af kreditinstitutter. Desuden kan de tal, som nogle medlemsstater har fremlagt for 2016, i nogle tilfælde omfatte flytninger, der fandt sted i løbet af det pågældende år i månederne før direktivets ikrafttræden (f.eks. hvis der allerede havde eksisteret en lignende flytningsservice i disse medlemsstater før direktivets gennemførelse). Af alle disse grunde er det vanskeligt at drage klare konklusioner.

Tabel 1: *Antal flytninger pr. år* [7]

	Antal flytninger, der har fundet sted hvert år						
Land	**2016**	**2017**	**2018**	**2019**	**2020**	**2021**	**I alt**
Belgien	44 960	37 873	69 868	68 504	71 149	84 699	377 053
Bulgarien	0	3	0	2	2	0	7
Tjekkiet		61 418	74 458	89 412	75 107	75 636	376 031
Danmark	184 674	189 643	188 204	190 402	199 334	205 582	1 157 839
Tyskland		755 000		467 549			1 222 549
Estland		179		362			541
Irland	1 421	5 221	4 440	6 668	2 369		20 119
Grækenland		0	0	2	1	4	7
Spanien			177	2 928	24 903		28 008
Frankrig		1 106 000	1 214 000	1 361 000	1 251 000	1 387 000	6 319 000
Kroatien		70	2 026	3 943	1 676	2 766	10 481
Italien	54 276	96 628	129 740	148 653	150 956	210 280	790 533
Cypern		0	0	3	6	6	15
Letland		0	0	66	32	103	201
Litauen		274	259	1 334	944	900	3 711
Luxembourg		251	477	477	519	507	2 231
Ungarn	22	1 616	1 069	1 386	2 332	2 021	8 446
Malta				0	0	0	0
Nederlandene	77 473	67 345	90 798	60 529	51 376	42 043	389 564
Østrig		127 465	97 364	119 097	110 259	97 911	552 096
Polen	32 168	34 206	34 206	49 824	22 674	12 579	185 657
Portugal			22	12	40	45	119
Rumænien			42	56			98
Slovenien		3 114	8 215	10 777	10 502	10 584	43 192
Slovakiet	9 606	10 896	5 436	56 508	31 659	53 126	167 231
Finland		23 045	41 277	27 264	25 067		116 653
Sverige							
I alt	512 457	2 196 617	2 177 926	2 666 577	2 032 013	2 185 792	**11 771 382**

På grundlag af de foreliggende data viser tabellen, at der er store forskelle mellem medlemsstaterne. I nogle medlemsstater er der foretaget et betydeligt antal flytninger (f.eks. i

[7] Data for Estland dækker perioden 10.1.2017-31.7.2018 og 1.8.2018-31.7.2020. Data for Tyskland dækker perioden 18.9.2016-30.6.2018 og 2019. Ved beregning af det samlede antal flytninger pr. år er indsamlede tal, der dækker en længere periode på mere end et år (f.eks. i Estland og Tyskland), blevet fordelt ligeligt mellem årene.

Danmark og Frankrig) og nogle steder med en stigende tendens. Tallene ligger derimod meget lavt i andre lande (f.eks. Bulgarien, Cypern, Grækenland, Malta, Portugal og Rumænien)[8].

b) Antal (og andel af) afviste ansøgninger om kontoflytning

Medlemsstaterne fremlagde oplysningerne i nedenstående tabel vedrørende antal ansøgninger om kontoflytning, der blev afvist i perioden mellem 2016 og 2021. Andelene er beregnet som antal gennemførte kontoflytninger og antal afviste ansøgninger om kontoflytning som procentdel af det samlede antal ansøgninger[9]. I lighed med ovenstående er oplysningerne om antal afviste ansøgninger om kontoflytning ikke udtømmende. Desuden indsamles der i nogle medlemsstater slet ikke data om afviste ansøgninger. Derudover er de indberettede data muligvis ikke fuldt ud sammenlignelige på grund af de forskellige dataindsamlingsmetoder, der anvendes af medlemsstaterne.

Tabel 2: *Antal og andel af afviste ansøgninger om kontoflytning*[10]

Antal ansøgninger om at flytte betalingskonti, som er blevet afslået hvert år, og andel af ansøgninger, som er blevet afslået

Land	2016	%	2017	%	2018	%	2019	%	2020	%	2021	%	I alt	% I alt
Belgien									5 857	7,61 %	5 909	6,52 %	11 766	3,03 %
Bulgarien	0	-	0	0 %	0	-	0	0 %	0	0 %	0	-	0	0 %
Tjekkiet			3 956	6,05 %	3 675	4,70 %	5 956	6,25 %	5 709	7,06%			19 296	4,88 %
Danmark														
Tyskland			9 500			1,24 %	9 309	1,95 %					18 809	1,52 %
Estland				0 %				25 %						
Irland	0	0 %	0	0 %	0	0 %	0	0 %	0	0 %			0	0 %
Grækenland			0	-	0	-	0	0 %	0	0 %	1	20 %	1	12,50 %
Spanien					202	53,30 %	1 786	37,89 %	24 677	49,77 %			26 665	48,77 %
Frankrig							35 386	2,53 %	40 032	3,10 %	38 836	2,72 %	114 254	1,78 %
Kroatien			6	7,89 %	147	6,76 %	287	6,78 %	89	5,04 %	132	4,55 %	661	5,93 %
Italien	8 901	14,09 %	11 045	10,26 %	19 446	13,03 %	17 980	10,79 %	18 052	10,68 %	24 336	10,37 %	99 760	11,21 %
Cypern			0	-	0	-	0	0 %	0	0 %	0	0 %	0	0 %
Letland			0	-	0	-	6	8,33 %	3	8,57 %	7	6,36 %	16	7,37 %
Litauen														
Luxembourg			1	0,40 %	2	0,42 %	3	0,63 %	3	0,57 %	2	0,39 %	11	0,49 %
Ungarn	3	12,00 %	494	23,41 %	304	22,14 %	359	20,57 %	406	14,83 %	370	15,47 %	1 936	18,65 %
Malta							0	-	0	-	0	-	0	-
Nederlandene			11 227	14,29 %	11 704	11,42 %	9 058	13,02 %	4 681	8,35 %	4 727	10,11 %	41 397	9,61 %
Østrig			53	0,04 %	82	0,08 %	174	0,15 %	97	0,09 %	54	0,06 %	460	0,08 %
Polen							201	0,40 %	3786	14,31 %			3 987	2,10 %
Portugal					4	15,38 %	9	42,86 %	5	11,11 %	6	11,76 %	24	16,78 %
Rumænien					27	39,13 %	12	17,65 %					39	28,47 %
Slovenien														
Slovakiet	760	7,33 %	773	6,62 %	349	6,03 %	4 727	7,72 %	2 631	7,67 %	4 930	8,49 %	14 170	7,81 %
Finland			104	0,45 %	31	0,08 %	15	0,05 %	13	0,05 %			163	0,14 %
Sverige														
I alt	11 021		33 088		38 687		85 268		106 041		79 310		**353 415**	**2,91 %**

8 En række forskellige faktorer kan påvirke antallet af kontoflytninger. For eksempel kan kontoflytning vedrøre betalingskonti men ikke andre finansielle produkter (f.eks. realkreditlån og investeringer), som betalingskontoen kan være knyttet til. Desuden har forbrugerne måske kun et begrænset kendskab til muligheden og bliver måske ikke altid informeret om den — eller endda frarådet at bruge den. Andre mulige årsager kan være manglende kendskab til finansielle forhold eller en formodning om, at en kontoflytning ville føre til begrænsede indskudsmuligheder, et ønske om at beholde sit bankkontonummer og risikoen for, at betalinger kunne blive overført til en forkert konto. (Se nærmere oplysninger i artikel 28-rapporten).

9 Mulig tilbagekaldelse af en ansøgning er ikke medtaget (på grund af manglende data).

10 Data for Estland dækker perioden 10.1.2017-31.7.2018 og 1.8.2018-31.7.2020. Data for Tyskland dækker perioden 18.9.2016-30.6.2018 og 2019. Ved beregning af det samlede antal flytninger pr. år er indsamlede tal, der dækker en længere periode på mere end et år (f.eks. i Estland og Tyskland), blevet fordelt ligeligt mellem årene.

Det ser ud til, at antallet af afslag på ansøgninger om kontoflytning generelt er lavt. Der ser dog ud til at være betydelige forskelle mellem medlemsstaterne, og kun få medlemsstater indberetter høje tal (f.eks. Rumænien, Spanien eller Ungarn). Selv om kreditinstitutter i princippet ikke bør afvise ansøgninger om kontoflytning, kan kreditinstitutter afvise at lukke en betalingskonto, hvis der er en udestående forpligtelse[11]. Andre sager kan vedrøre ufuldstændige eller ukorrekte ansøgninger.

5. ANTAL KREDITINSTITUTTER, DER TILBYDER BETALINGSKONTI MED BASALE FUNKTIONER, ANTAL ÅBNEDE KONTI AF DENNE TYPE, OG ANDEL AF AFVISTE ANSØGNINGER OM BETALINGSKONTI MED BASALE FUNKTIONER

For at fremme finansiel inklusion fastsætter direktivets artikel 16 retten til adgang til en betalingskonto med basale funktioner for alle forbrugere, der har lovligt ophold i EU. Betalingskonti med basale funktioner tilbydes til forbrugerne af alle kreditinstitutter eller af et tilstrækkeligt antal kreditinstitutter for at sikre adgang hertil for alle forbrugere på den givne medlemsstats område.

a) Antal kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner

I de fleste medlemsstater skal alle kreditinstitutter, der tilbyder standardbetalingskonti, også tilbyde betalingskonti med basale funktioner. I andre medlemsstater (se nedenstående tabel) er kun nogle kreditinstitutter, dvs. kreditinstitutter, der opfylder specifikke kriterier fastsat af den enkelte medlemsstat, forpligtede til at tilbyde betalingskonti med basale funktioner. I alle disse medlemsstater synes de forpligtede kreditinstitutter dog generelt at dække en stor markedsandel målt i antal betalingskonti.

[11] I henhold til artikel 10, stk. 4, litra e), i betalingskontodirektivet skal den overførende betalingstjenesteudbyder lukke betalingskontoen på den dato, der er anført i tilladelsen, hvis forbrugeren ikke har udestående forpligtelser for denne betalingskonto, og forudsat at foranstaltningerne i litra a), b) og d) er blevet gennemført.

Tabel 3: *Medlemsstater,*[12] *hvor kun nogle kreditinstitutter tilbyder betalingskonti med basale funktioner*

Land	Medlemsstaternes specifikke kriterier for, at kreditinstitutterne skal tilbyde PABF	Samlet antal kreditinstitutter, der er forpligtet til at tilbyde en PABF (set i forhold til det samlede antal kreditinstitutter, som stiller betalingskonti til rådighed) og deres markedsandel
Grækenland	Alle kreditinstitutter, der leverer betalingstjenester til kunderne, med undtagelse af kreditinstitutter, der udelukkende stiller betalingskonti med internetfaciliteter til rådighed	12
Kroatien	Kreditinstitutter, hvis samlede aktiver i henhold til det reviderede årsregnskab for det foregående år, overstiger 15 mia. HRK.	Syv ud af 21 94 %
Cypern	Cyperns centralbank godkendte fritagelsen for denne forpligtelse for tre lokalt registrerede banker.	25 ud af 28 98,50 %
Luxembourg	Betalingstjenesteudbyderen skal have mindst 25 filialer i Luxembourg og råde over mindst 2,5 % af de dækkede indskud.	5 100 %
Malta	Kreditinstitutter med et fysisk netværk bestående af mindst fem filialer	5 Disse fem banker har den største markedsandel i landet
Nederlandene	Store banker. De deltagende banker har aftalt dette i en særlig konvention.	5 Ca. 85 %
Slovakiet	Banker og filialer af udenlandske banker i det omfang, at de leverer alle de banktjenester, der er forbundet med en betalingskonto med basale funktioner, som en del af deres forretningsaktivitet.	11

b) Antal betalingskonti med basale funktioner

Oplysningerne i nedenstående tabel om antal betalingskonti med basale funktioner modtaget fra medlemsstaterne er for nogle år ikke udtømmende. I nogle medlemsstater skelner kreditinstitutterne desuden muligvis ikke mellem en standardbetalingskonto og en betalingskonto med basale funktioner, og dermed foreligger data om betalingskonti med basale funktioner ikke. På samme måde er oplysningerne ikke altid sammenlignelige på grund af forskellige dataindsamlingsmetoder. Derudover skyldes den manglende sammenlignelighed også, at det i nogle medlemsstater kun er udvalgte kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner som et særskilt produkt, mens andre kreditinstitutter ikke skelner mellem forskellige typer konti. I disse lande dækker tallene således kun betalingskonti med

[12] I Slovakiet er kun kreditinstitutter, der tilbyder alle de banktjenester, der er knyttet til en betalingskonto med basale funktioner, som en del af deres privatkundeforretning, omfattet af forpligtelsen. Hvis et kreditinstitut eksempelvis kun tilbyder disse banktjenester til erhvervskunder, er kreditinstituttet ikke omfattet af forpligtelsen. Rene internetbanker, som hverken har fysiske filialer eller tilbyder hævning af kontanter i en fysisk filial, er heller ikke omfattet af forpligtelsen.

basale funktioner, der tilbydes som et særskilt produkt. Som følge heraf er det igen vanskeligt at drage endelige konklusioner.

Tabel 4: *Antal betalingskonti med basale funktioner* [13]

	Samlet antal betalingskonti med basale funktioner, der er blevet åbnet hvert år						
Land	**2016**	**2017**	**2018**	**2019**	**2020**	**2021**	**I alt**
Belgien	1 545	1 248	1 867	9 224	9 442		23 326
Bulgarien	76	615	309	335	527	337	2 199
Tjekkiet		39 973	37 155	16 207	7 996		101 331
Danmark							
Tyskland		540 500		144 194			684 694
Estland		144 455		228 567			373 022
Irland	9 153	38 847	43 974	47 116	14 410		153 500
Grækenland		198 258	286 141	223 640	189 090	196 387	1 093 516
Spanien			7 645	13 831	18 775		40 251
Frankrig	55 979	60 093	55 979	51 668	36 056	34 594	294 369
Kroatien		47	106	175	140	186	654
Italien	10 994	14 304	12 450	12 512	11 251	12 557	74 068
Cypern		429		1 380	38 503	3 636	43 948
Letland		142	131	66	85	169	593
Litauen		26 000	7 600	7 100	7 600	5 400	53 700
Luxembourg		119	32	24	17	15	207
Ungarn							
Malta			36	4 858	6 410	3 196	14 500
Nederlandene							
Østrig		6 877	4 668	3 545	3 323	4 809	23 222
Polen				5 774	7 262		13 036
Portugal	12 736	11 992	17 201	47 587	30 073	25 935	145 524
Rumænien			2 654	4 203			6 857
Slovenien		72	430	263	252	198	1 215
Slovakiet	1 309	797	872	741	555	546	4 820
Finland	54 926	11 032	9 951	11 099	9 749		96 757
Sverige							
I alt	281 843	772 134	677 742	700 778	524 847	287 965	**3 245 309**

Oplysningerne i tabellen viser, at der er blevet åbnet et betydeligt antal betalingskonti med basale funktioner i indberetningsperioden. Der ses eksempelvis en betydelig udbredelse i nogle af de medlemsstater, hvor en høj procentdel af befolkningen tidligere ikke havde en

[13] Data for Cypern dækker perioden 1.7.2017-31.5.2018, 2019, 2020 og 2021, og størstedelen skyldes, at eksisterende basale betalingskonti på bankens initiativ er flyttet til kategorien betalingskonto med basale funktioner. Data for Estland dækker perioden 10.1.2017-31.7.2018 og 1.8.2018-31.7.2020. Data for Tyskland dækker perioden 18.9.2016-30.6.2018 og 2019. Ved beregning af det samlede antal betalingskonti med basale funktioner pr. år er indsamlede tal, der dækker en længere periode på mere end et år (f.eks. i Estland og Tyskland), blevet fordelt ligeligt mellem årene.

betalingskonto (f.eks. Cypern, Grækenland, Litauen og Tjekkiet). Samtidig er udbredelsen lav i andre medlemsstater (f.eks. Bulgarien, Kroatien, Letland, Polen og Rumænien)[14].

c) Antal (og andel af) afviste ansøgninger om betalingskonti med basale funktioner

Data om antallet af afviste ansøgninger vedrørende betalingskonti med basale funktioner er indhentet af medlemsstaterne (se nedenstående tabel). Andelene er beregnet som antal betalingskonti med basale funktioner, der er blevet åbnet, og antal afviste ansøgninger om betalingskonti med basale funktioner, begge som andel af det samlede antal ansøgninger [15]. Data er omfattet af de samme forbehold som tidligere: Ikke alle oplysninger er tilgængelige, og data er måske ikke fuldt sammenlignelige.

Tabel 5: *Antal og andel af afviste ansøgninger om betalingskonti med basale funktioner*[16]

[14] En række forskellige årsager kan ligge bag det relativt lave antal betalingskonti med basale funktioner. For det første var procentdelen af personer med en bankkonto allerede meget høj i mange medlemsstater, da betalingskontodirektivet blev vedtaget. For det andet havde nogle medlemsstater allerede indført lignende produkter. For det tredje er betalingskonti med basale funktioner muligvis ikke relevante for forbrugere, der har adgang til kontotypen, fordi standardkonti (herunder vederlagsfri internetkonti) er let tilgængelige. En anden årsag til den lave udbredelse kan være manglende kendskab blandt forbrugerne. (Se nærmere oplysninger i artikel 28-rapporten).

[15] Eventuelle tilbagetrukne ansøgninger er ikke blevet taget i betragtning (på grund af manglende data).

[16] Data for Cypern dækker perioden 1.7.2017-31.5.2018, 2019, 2020 og 2021 og andele er beregnet på grundlag af nye ansøgninger, uden at der er taget hensyn til eventuelle omklassifikationer eller konverteringer til betalingskonti med basale funktioner. Data for Estland dækker perioden 10.1.2017-31.7.2018 og 1.8.2018-31.7.2020. Data for Tyskland dækker perioden 18.9.2016-30.6.2018 og 2019. Ved beregning af det samlede antal afviste ansøgninger om betalingskonti med basale funktioner pr. år er indsamlede tal, der dækker en længere periode på mere end et år (f.eks. i Estland og Tyskland), blevet fordelt ligeligt mellem årene. Data for Letland afspejler også oplysninger om betalingskonti med basale funktioner, der er blevet lukket på forbrugerens initiativ.

Antal PABF'er, som er blevet afslået hvert år, og andel af ansøgninger om PABF'er, som er blevet afslået

Land	2016	%	2017	%	2018	%	2019	%	2020	%	2021	%	I alt	% I alt
Belgien	3	0,19 %	0	0 %	0	0 %	2	0,02 %	6	0,06 %			11	0,05 %
Bulgarien	0	0 %	0	0 %	0	0 %	0	0 %	0	0 %	0	0 %	0	0 %
Tjekkiet			6	0,02 %	26	0,07 %	45	0,28 %	129	1,59 %			206	0,20 %
Danmark														
Tyskland			14 600			2,63 %	5 158	3,45 %					19 758	2,80 %
Estland				2,5 %				2,8 %						
Irland	23	0,25 %	17	0,04 %	25	0,06 %	5	0,01 %	2	0,01 %			72	0,05 %
Grækenland			0	0 %	0	0 %	143	0,06 %	2 870	1,50 %	1 619	0,82 %	4 632	0,42 %
Spanien					7	0,09 %	986	6,65 %	2 227	10,60 %			3 220	7,41 %
Frankrig	0	0 %	0	0 %	0	0 %	0	0 %	0	0 %	0	0 %		0 %
Kroatien			0	0 %	6	5,36 %	0	0 %	2	1,41 %	0	0 %	8	1,21 %
Italien	224	2,00 %	171	1,18 %	171	1,35 %	237	1,86 %	171	1,50 %	236	1,84 %	1 210	1,61 %
Cypern				1			103	6,95 %	12	1,68 %	68	2,05 %	184	3,09 %
Letland			13	8,39 %	60	31,41 %	118	64,13 %	127	59,91 %	22	11,52 %	340	36,44 %
Litauen			3	0,01 %	6	0,08 %	2	0,03 %	0	0 %			11	0,02 %
Luxembourg			1	0,83 %	0	0 %	4	14,29 %	0	0 %	1	6,25 %	6	2,82 %
Ungarn														
Malta					0	0 %	117	2,35 %	96	1,48 %	68	2,08 %	281	1,90 %
Nederlandene														
Østrig			131	1,87 %	112	2,34 %	80	2,21 %	81	2,38 %	217	4,32 %	621	2,60 %
Polen							104	1,77 %	176	2,37 %			280	2,10 %
Portugal	185	1,43 %	150	1,24 %	265	1,52 %	581	1,21 %	358	1,18 %	315	1,20 %	1 854	1,26 %
Rumænien					2	0,08 %	0	0 %					2	0,03 %
Slovenien			21	22,58 %	9	2,05 %	12	4,36 %	1	0,40 %	9	4,35 %	52	4,10 %
Slovakiet	4	0,30 %	1	0,13 %	0	0 %	1	0,13 %	2	0,36 %			8	0,17 %
Finland			36	0,33 %	22	0,22 %	2	0,02 %	2	0,02 %			62	0,06 %
Sverige														
I alt	4 089		7 850		4 362		7 700		6 262		2 555		**32 818**	**1,00 %**

Dataene viser, at andelen af afviste ansøgninger om betalingskonti med basale funktioner generelt er meget lav, og i nogle få medlemsstater (f.eks. Bulgarien og Frankrig) er der slet ingen afvisninger[17]. I nogle få medlemsstater ses dog en lidt højere andel af afvisninger, og i en enkelt medlemsstat (Letland) synes andelen af afvisninger at være særlig høj.

6. KONKLUSION

Dataindsamlingsperioderne og de forskellige dataindsamlingsmetoder gør det vanskeligt at drage endelige konklusioner om direktivets virkning i praksis. Rapporten bekræfter dog, at direktivets vigtigste foranstaltninger vedrørende gennemsigtighed og sammenlignelighed, flytningsservice og retten til en betalingskonto med basale funktioner generelt er blevet indført.

Med forbehold for datamangler og forskellige dataindsamlingsmetoder synes data at indikere, at der i nogle medlemsstater har fundet et betydeligt antal kontoflytninger sted, og at tendensen i nogle tilfælde er stigende. Tallene er dog meget lave i andre medlemsstater.

17 For eksempel er andelen af afvisninger i Frankrig på 0 %. I Frankrig er der indført en mekanisme til at udpege et bestemt kreditinstitut til at stille betalingskonti med basale funktioner til rådighed for forbrugere, hvis ansøgninger om betalingskonti med basale funktioner er blevet afvist.

Antallet af afviste ansøgninger om kontoflytning synes generelt at være lavt og kun højt i nogle få medlemsstater.

Vedrørende betalingskonti med basale funktioner viser data, at i de fleste medlemsstater skal alle kreditinstitutter, der tilbyder standardbetalingskonti også tilbyde betalingskonti med basale funktioner. I andre medlemsstater er det dog kun udvalgte kreditinstitutter, dvs. kreditinstitutter, der opfylder specifikke kriterier fastsat af den enkelte medlemsstat, der er forpligtede til at tilbyde betalingskonti med basale funktioner. I sidstnævnte tilfælde synes de forpligtede kreditinstitutter ikke desto mindre generelt at dække en stor markedsandel. Desuden viser data, at der er blevet åbnet et betydeligt antal betalingskonti med basale funktioner i indberetningsperioden; i nogle medlemsstater dog kun få. Ikke desto mindre ses en betydelig udbredelse i nogle medlemsstater, hvor en høj procentdel af befolkningen tidligere ikke havde en bankkonto. Antallet af afviste ansøgninger om betalingskonti med basale funktioner synes generelt at være meget lavt. I nogle få medlemsstater ses dog en lidt højere andel af afvisninger, og i en enkelt medlemsstat synes andelen af afvisninger at være særlig høj.

For at sikre en mere fuldstændig tilgængelighed og sammenlignelighed af data fremover arbejder Kommissionen sammen med medlemsstaterne på at nå til enighed om de relevante datasæt, der skal indsamles/leveres.